



ANGELČEK

Vid|Vidov:

Škrjanček.

„Oj, škrjanček, oj, škrjanček,
tam nad njivico zorano?
Kot pijanček, kot pijanček
kolovratiš nad poljano.“

Pa le poje, pa le poje
pesem o pomladnem cvetu,
vedno svoje, vedno svoje
goni o veselem svetu.

Ves zamaknjen v solnčne žarke,
k njim hili po dolgi zimi,
pa spet pada dol med jarke,
kot da mu je žal za njimi.



Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

8. Izprehodi in izleti.

»Kdo bi zmeraj bil doma —
To ne more biti!«



Tako pravi pesem. Vedno doma tičati ni prijetno in ni zdravo. Posebno mestna mladina mora večkrat kam vun, na zrak, na izprehod.

Izprehod pa ni kakšno celodnevno potepanje, tako da bi človek samo takrat privihral domov, kadar je lačen, potem bi jo pa zopet odkuril.

Najbolje je, če gredo otroci na izprehod s starši. Sami naj nikar ne hodijo! Zlasti deklice ne! Otroka prostost vodi v norost... Saj veste, kako buri po mestu, — na primer — Kričačev Peter. Kakor huda ura! Vpije in drvi, da je strah! — Minka Firbec pa stopa potihoma za odrastlimi, posluša, kaj se pogovarjajo, vsako stvar sliši napol in razume napol, potem pa drugim pripoveduje razne izmišljotine. Fej, kako je to grdo! — Ali pa tisti Držinovi! Vedno se drže vsi štirje v eni rajdi in se nikomur ne umaknejo. — Trdinovi in Trdanovi pa drobje po cesti kakor backi, za njimi pa cel oblak prahu. — Pa spet tista Klepetuljčkova družina! Ali jih vidite? Nekí tujec jih doide in gre mirno mimo njih. Pa brž zasliši za svojim hrbtom polglasno govorjenje in hihitanje. Jožek celó oponaša njegovo hojo. Komu je to podobno? ... In zopet! Tuja gospa jim pride nasproti. Vsi se obrnejo za njo, ko odide mimo, obstojé, in gospa prav razločno čuje, ko Minka zine: »Kdo je pa ta?« Ali je to lepo?

Zato pa pravimo: Na izprehod idite s starši! To bo najbolj prav. Ali pa s takimi odrastlimi, ki vam jih starši odločijo.

Po klopeh, ki so nastavljene po drevoredih, nikarte brez potrebe posedati. Te so za odrastle, posebno za stare in slabotne ljudi.

Tudi zunaj mesta hodite le po potih in stezah. Sam svojih potov po njivah in po travnikih nikar ne delaj!

Šolski otroci, pa tudi posamezne družine, napravljajo včasih daljše izprehode; pravimo jim izleti. Med te lahko privzamemo tudi romanja ali božja pota.

Ob takih prilikah 'se človek očito pokaže, kaj je in kaj ni.

Žal, da v božji prosti naravi marsikateri otrok preveč podivja! France Pustošnik misli, da je cel svet okoli in okoli ustvarjen samo zanj. Vsakega cvetočega grma se loti, nobeno drevo v krasoti svojega cvetja ali pod težo svojega sadja ni pred njim varno. Cvetje po njivah je samo njegovo; za vsakim metuljem in kačjim pastirjem se zažene. Če ga pa kdo opomni, da tega ne sme, ima pa hitro odgovor: »Saj to ni od nobenega.« Seveda — od nobenega! Če ti ne veš, čigavo je, potem je pa »od nobenega«. Doma pa seveda vse, kar je nalomil in natrgal, hitro zvene, in Francelj vrže vse proč. Ni čuda, če se kmetje jezé, ko vidijo, da prihajajo nekateri taki škodljivci med mestno gospodo. Pustite, otroci, božjo naravo v miru, naj cvete in raste — vam in drugim v veselje!

Jože Konjedič pa misli, da mora celemu svetu oznaniti, če je prišel le eno uro daleč od svojega doma. Povsod, kjer počiva, vrezuje v drevje svoje ime. Po plotovih, po kapelicah, po hišnih stenah — povsod bereš njegovo ime. Če gre na božjo pot, mora

počrniti seveda tudi cerkveno steno s svojim neokretnim pisanjem. Na stranišču mora tudi osvedočiti, da je bil ondi. Za njim pa pride kdo drugi, ki se mu zdi Jožetovo počenjanje preneumno, njegovo pa ne, pa k imenu »Jože Konjedič« pristavi še »je osel« — da je zadeva potem dvakrat neumna.

Pustite, otroci, to grdo packanje po stenah! Pametnih ljudi naj vas bo sram, ki bodo prišli za vami in — vas sodili. Marsikje po gorah in po božjepotnih krajih imajo »spominsko knjigo«, kamor vpisujejo oddaleč došli tujci svoja imena. No, če že misliš, da mora cel svet vedeti, kje ti hodiš, pa vpiši tam svoje ime, pa samo svoje ime in nič drugega.

Miha Pivkovič in Luka Dimec sta pa spet drugačne vrste ptiča. Prvi misli, da se mora na izletu skrivaj, za hrbtom drugih, opijaniti; drugi mora pa kaditi, sicer — misli — bi bilo bolje; da bi bi bil doma ostal.

Izlet, ljubi otroci, naj vam bo poučen in zabaven. Oglejte si kraje, koder hodite; oglejte si, kako žive ljudje po raznih selih, kaj delajo, kako napredujejo, kaj imajo! Zapojte si na krajih, kjer počivate, primerno pesmico. Ljudje, ki vas vidijo, naj se od vas uče dostojnega vedenja, ne pa sirovosti. Nikdar človeka bolj srce ne boli, kakor takrat, če sliši kakšnega mestnega napuhneža, da vpije na deželi za poštenim kmetom: »Ti zabiti kmet!« Ali narobe: če se kmetiški otroci spakujejo mestnim ljudem. Le, čemu — sovraštvo?! Na svetu morajo biti vsi ljudje: kmetje, delavci, meščani, trgovci, uradniki, duhovniki . . . Vsak stan je častitljiv, da je le pošten.

Na daljše izlete hodimo včasih peš, včasih se pa tudi peljemo z vozom ali pa tudi po železnici.

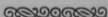
Tudi na vozu ali na železnici so nekateri otroci zelo neotesani.

Na vozu ne vpij in ne govôri preglasno! Mimosidoče pusti na miru! Razposajenega smeha se varuj!

Če se pa pelješ po železnici, pa pazi zlasti na sledeče: Če so že drugi pri oknu, ko vstopiš, ne sili kar ti k oknu. Če si pa že pri oknu, pa ne vstajaj, da bi s tem jemal vsem drugim pogled skozi okno. Okna ne odpiraj, če je že odprto na nasprotni strani, ali pa, če to drugim ljudem v vagonu ne bi bilo prav. Glave nikoli preveč skozi okno ne moli! Nisi kakor doma v hiši. Lahko ti na kakem mostu odtrga glavo, ali pa vsaj odnese klobuk, in v oko ti pade oglje... Tudi ne moti drugih ljudi s kakô sirovostjo ali neotesanostjo: z vpitjem, s tekanjem, brcanjem, s pljuvanjem, zvižganjem... Po nepotrebnem ničesar ne meči iz vlaka!

Povsod kaži, da si vljuden človek, pa boš vseč Bogu in ljudem. Sirovost pa sovraži vsak plemenit človek.

(Nadaljevanje.)



Mokriški:

Spomini.

Kakô pri svetem Jurju
lepô zvoné zvonovi,
ko bujno vsa narava
dehtí v obleki novi.

A lepše še mi danes
doné kot v dobi zlati,
ko rajal sem brezskrbno
krog cerkvice po trati.

Kako lepô brnijo,
budé spomine mlade
na čas, ko tja prihajal
sem s srcem polnim nade.

Več praznih nimam nádej,
a slušam mile glase,
ki mi spomin budijo
na prešle zorne čase.





B. Gorenjko:

Velika noč.

Povejte, dedek srebrolašček,
kateri lepši praznik je —
li Božič, li Velika noč?"

Povlekli dedek so iz pipe.
„Hm, težko dali ste vprašanje
deca danes dedku srebrolaščku,
oj vnučki moji, kodrolaščki!
Kateri lepši praznik je?
Obakrat nam prihaja Kristus,
obakrat trosi žarke čiste
nebeške milosti.

Rodi se v hlevcu o Božiču:
v tujih spava jaslicah;
zbudi se o Veliki noči:
v tujem grobu skalnatem.
Obakrat pa rodi naj
se tudi v srcih naših,
o vnučki kodrolaščki!"

Takó so rekli dedek,
pa nasmejali so se sladko,
takó radóstno in mladostno,
kot še nikdar poprej.

J. E. Bogomil:

Lišček pripoveduje.

Nje pa si bil te dni?« so radovedno vpraševali liščka njegovi tovariši, ko je priletel mednje. »Vse vam povem — počakajte!« jim dé lišček. »Zletimo do kakega grma, da bomo lahko vsi blizu skupaj.«

Frrrrr!

Pa so bili brž v grmu. Tam je pričel lišček svojo povest.

»Tam pod Kamenitnikom me je ujel stari Matevžič. Prodal me je Komarjevemu Tončku. Tonček je imel z menoj neizrečeno veselje. Kar skakal je po hiši — en čas po obeh, en čas po eni sami nogi.

Spravil me je potem v majhno hišico. Tista hišica je bila iz žice. Tako sem postal ujetnik. Prej je bil ves svet moj; kamor sem hotel, sem lahko zletel; sedaj pa v tisti gajbici malo gor in dol in sem in tja, pa je bilo vse!

Tonček mi je sicer vsako jutro donašal sveže vode in dobre hrane. Po cele ure je postajal pred menoj, nagovarjal me, žvižgal mi in pel ob meni, pa prosil me, naj mu tudi jaz kaj zapojem. Pa kako bom? Malo sem mu že ustregel, pa samo malo. Komaj sem se oglasil, pa mi je že spomin na sužnost zaprl grlo, in pesem je umrla v mojem srcu. Tonček me je tolažil, pogovarjal in spet prosil... Zastonj! Petje v sužnosti! Saj ni mogoče peti.

Tako je bilo do danes zjutraj.

Danes zjutraj pa je prišel Tonček, da mi postreže kakor po navadi. Iz gajbice vzame posodici za vodo in za zrnje in gre vun.

Vrat za sabo pa ne zapre. Kar pridejo v hišo štiri čudne živali, ena večja, tri pa manjše. Starejša



»Smuk iz ječel!«

stopa počasi, previdno, manjše tri pa neumno, šegavo.

Kar me ena zagleda.

»Mama, kaj pa je tamle?« vpraša mlajša.

»Oj res!« odgovori stara in me pogleda.

»Mav, mijav, mav, mijav!« prične tisti drobiž. Vse pa namerijo svoje oči proti meni. Kaj bo zdaj?

»Miška ni!« pravi ena teh živalic.

»Miška že ni,« odgovori starejša, »pa vendar —« Naprej ni nič več rekla. Vse štiri so obstopile mojo ječo in me pazljivo ogledovale. Oh, kako je tiste hipe bilo moje srce! Vedno bliže so prihajale. Že so grabile s tacami po moji ječi. Na nogah so se kazali ostri kremplji. Če me katera prime, pa bo po meni, sem dejal. Še nikoli nisem bil v taki nevarnosti.

Starejši živali se res posreči, da odpre vrata moje ječe. Toliko, da niso padle name in me ubile. To priliko pa sem porabil jaz. Smuk iz ječe — pa hitro pod strop — pa sem bil rešen! Ali so zdaj gledale tiste živali za menoj! Jaz pa urno pogledam po hiši. Na več krajih se je svetilo v hišo. Eno okno je bilo malo odprto. Tam skozi sem zletel bržbrž vun na drevo.

V tem je menda prišel v hišo Tonček. Spoznal sem ga po glasu.

»Muce, mucе! Proč! Ali mi greste!« je vpil. To so bežale! Tonček pa za njimi. To sem koj spoznal, da jih nima tako rad kakor mene.

Ko je prišel spet v hišo, je začel iskati mene. Klical me je in iskal po hiši, pa mene ni bilo več ondi. Jokal je. Jaz sem mu pa brž na drevesu začivkal pesem, da sem vesel, ker imam ljubo prostost. Potem sem pa odhitel za vami.«



A. Čadež:

V afriškem sirotišču.

Osebe:

Sestra Klara.

Magdalena, sirota, pomočnica v sirotišču.

Nekoliko abotna.

Tinka,

Antonija,

Ivana,

Jožefa,

Leona,

} gojenke-sirote — 10 let.

Dve zamorski siroti.

Tri bolnice.

Thingha, mlada deklica.

(Preprosta soba z mizo, stolom, podolgasto šolsko klopjo, predalnico; v predalnici stekleničice, obliži, večja in dve majhni skledjci, čaša, nekaj žlic, krožnik, tabla.)

I. prizor.

Magdalena. (Naslonjena na mizo, zeha neprestano in govori napol pravilno:) Sestra Klara še zdaj ni prišel! Revež tako visoko trpi: vedno bolnike v nebesa poslati, deklice učiti, revežem mandacino popraviti, otroke kregati — to težko. (Skoči pokonci.) Oh, Magdalen tako rad pozabi! Sestra Klara ukazal posodo opravi, Magdalena pa zaspal. Jojmene, kaj bo? (Vzame urno čašo, dahne vanjo in jo čedi ter briše kar z jopičem. Pravtako tudi krožnik.) Potem bo Magdalen moral še pometati, prah polizati in otroke šivati, da sestra Klara ne bo hud, kadar pride. Magdalen ne len, rad pohvaljen! Velik čast zame;

meni sestra Klara vso hišo čez. Če treba, Magdalen tudi za zdravnika; pozna vse mandacine. Če pride bolnik, pa pravi, v glavi ni vse lepo — kaj bi mu dal? . . . Aha, že slišim: Pol kilogramov »rabarbara«. Precej dobro . . . (Sestra Klara pride.) No vendar!

II. prizor.

Sestra Klara (s torbico v roki). Hvala Bogu, da sem doma!

Magdalena. Častita sestra dolgo hodil. Magdalen že poln skrbi. Gospod misijonar šla daleč, daleč.

Klara. Dela veliko, a delavcev malo!

Magdalena. Jaz rad pomagam; imam velik glavo. O jemnesta, skoraj pozabil! (Potegne zmečkano pismo iz žepa, ga zravnava s tem, da stopi nanje, nato ga pomoli sestri Klari. Ko ga ta bere, šviga Magdalena z očmi zdaj na Klaro, zdaj na pismo in govori na tihem:) Dobra pošta! Sestra — tak obraz. (Pokaže vesel obraz.) Jaz sestri vesele novice prinesel.

Klara. Magdalena! Nekaj novega! Danes enkrat prideta dve novi siroti (Magdalena, poprej vesela, namrdne obraz); izročila jih bom tvoji skrbi. Odkraja bosta gotovo boječi; zato glej, da boš z njima dobra, ljubezniva in prijazna. Upam, da se smem zanesti nate?

Magdalena. Magdalen bo vse rad storil: bo lep, bo dober, bo vse —!

Klara. Še nekaj. Dobri ljudje so poslali dve oblecki. Naj ju imata novi siroti. Le pazi torej, da bo vse v redu!

Magdalena (za-se). Kako v redu? Po vrsti: najprej bom dober, potem bom prijazen, potem tak —, potem . . . no potem bom pa hud. Šibo v rokave, pa šverk, šverk, če otroci ne bo ubogal.

Klara. Šiba je zadnja pomoč, ljuba moja, in bi jo smela prijeti samo jaz. (Sliši se ropot in govorjenje otrok.) O ljubi Bog, blagoslôvi moje delo! Tebi v čast bodi ves moj trud!

III. prizor.

(Otroci prihrumé v sobo s tablicami in se vsedejo v pripravljene klopi. Sestra Klara bere med tem iz knjige, ne meneč se zanje. Otroci klepečejo). **A.** Bom že sestri Klari povedala, veš! — **B.** Saj ti nisi nič boljša. — **C.** Meni je pa sestra Pija obljubila najboljših pomaranč; so že zrele. — **D.** Veš, tista-le Ivana gre pa vsak dan k svetemu obhajilu; mene pa sestra Monika še ne pusti, četudi mi je pater misijonar dovolil. Pravi, da sem preveč trmasta. — **Vse.** Aha, trmasta, trmasta! — **D.** Oh, kako kričite! — **B.** (Ponavlja večkrat.) Največje reke v Evropi so: Donava, Ren, Laba . . . — **A.** Ravno 300 znese, saj je Leona tudi toliko izračunala . .

Klara. Dosti, dosti tega ščebetanja! Poizkusiti hočemo, koliko ste se kaj naučile. Začnimo najprej s krščanskim naukom! — Tinka! Kaj so to mali grehi?

Tinka. Mali grehi so grehi, ki jih delajo mali otroci, pa ta-le Tončka, ki me je oprasnila.

Klara. Ali so tudi večji grehi?

Tinka. Menda ja. Nekateri grehi so tako veliki, kakor pomarančno drevo; drugi so pa še večji.

Klara. Kako velik je pa smrtni greh?

Tinka. O (strese glavo) smrtni greh je pa tako velik, kakor je od zemlje do nebes.

Klara. Kam pridejo ljudje, ki umrjejo v smrtnem grehu?

Tinka. Parkelj jih pobere v pekel.

Klara. Kaj bodo delali v peklu?

Tinka. Trpeli bodo, pa še hudó! Tam je tako velik ogenj kakor morje. Zraven so pa še strupeni komarji, pa ubadi, ki njih pik še hujše peče kot ogenj. Pa če enega ubiješ (pokaže), ne pogine, ampak jih pride tisoč iz njega.

Klara. Imaš prav. Ubadi so tam, ampak taki, ki grizejo znotraj, to je: vedno pekoča vest. — (Pokliče Ivano.) Ivana! Povej pa ti kaj lepega! Kako je pozdravil angel Marijo?

Ivana. Angel je pozdravil . . . Angel je rekel . . . pozdravil je: Hvaljen Jezus! (Smeh.)

Klara. Popravi Jožefa! Kako je pozdravil angel Marijo?

Jožefa. (Pomišlja.) . . . Rekel je: Dober dan! (Smeh.)

Klara. Tinka vé. Pouči, pouči nevedne součenke!

Tinka. Angel je prišel k Devici Mariji in jo je pozdravil: »Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blažena si med ženami.«

Klara. Lepo si povedala. Leona! Ker smo pravkar slišali o angelu, ki je prišel k Mariji, boš pa ti kaj povedala o angelih. Kakšni so bili angeli, ko jih je Bog ustvaril?

Leona. (Nič ne pomišlja, ampak v naglici reče.) Majhni.

Klara. Tega se menda še nisi učila. Morda veš povedati, kaj so nebesa?

Leona. Nebesa, nebesa . . . nebesa so vas, kjer stanujejo angeli.

Klara. Če bi rekla namesto vas — krasno mesto, bi ne bilo tako napačno. Kaj so pa angeli?

Leona. Angeli so duhovi, ki nimajo telesa, ampak samo glavo. (Smeh.)

Klara. Na sliki si pač videla angele, ki imajo glavice in majhne peruti. Kaj meniš, zakaj je slikar angelce tako naredil?

Leona. Zato, da jim ni treba obleke kupiti.

Klara. Meni se zdi, da si ti malo poredna! —
Povej ti, Jožefa!

Jožefa. Slikar je angelce tako narisal, ker angelci nimajo telesa, ampak so duhovi, ki imajo um in prosto voljo.

Klara. Dobro si povedala. Poglejmo še v raj! — Ivana! Ali je bila kača, ki je bila na prepovedanem drevesu, strupena?

Ivana (premišlja) . . . Da, da, strupena za dušo!

Klara. Ste slišali, otroci? Hudobni duh, ki je bil skrit v kači, je poln strupa za dušo. Varujmo se ga! — Jožefa! Kaj bi bila morala reči Eva, ko jo je hudobni duh vprašal: »zakaj vama je Bog prepovedal jesti od tega drevesa?« —

Jožefa. Eva bi bila morala reči: »Kaj pa to tebe briga?«

Klara. Leona! Kaj bi bil moral pa Adam reči, ko mu je Eva ponudila sad?

Leona. Reči bi bil moral: Ne, lepa hvala! Ali pa okregati bi bil moral Evo.

Klara. Čisto prav bi bilo tako! — — Krščanskega nauka ste se že nekaj naučile, a prihodnjič mora biti boljše. Poglejmo pa zdaj, kako je kaj z računstvom! Tinka! Stopi sem in pokaži svojo nalogo.

Tinka (ihté). Leona mí je po poti vse zbrisala.

Klara. Kako to?

Tinka. Ker sem . . . Ker sem . . .

Klara. Le urno, le urno povej!

Tinka (počasi). Ker sem — sem jo uščipnila.

Klara. Po šoli pridita obe v mojo sobo. (Med tem prisopiha Magdalena z jopico v roki in se huduje.)

Magdalena. Dober biti, prijazen biti, tak biti . . . se ne grem več! Novi otroci jopico tako-le obleče. (Oblači kakor hlače.) Magdalen moral biti hud.

Klara. Otroci so revčki in nevedni. Pouči jih in potrpi z njimi. Treba se je premagati.

Magdalena. O, to že naredil; premagati otroke bom, pa otroci vpili. (Ođide.)

Klara. Pišite zdaj in računajte, deklice: 12×4 . — Antonija! Ti pa pojdi k tabli in izračunaj. (Antonija napiše na tablo grde številke ter izračuni 16 rekoč: $4 \times 1 = 4$; $4 \times 2 = 8$; $4 + 8 = 12$ in $4 = 16$.)

Klara. To ni nič. Ker si tak slabo izračunila, dobiš za Božič samo 16 orehov, namesto 4×12 . — Jožefa! Povej pa ti, koliko je trikrat tri?

Jožefa (molči).

Klara (pomağa). Če bi pobrala tri dateljne in zopet tri in še tri, koliko bi jih potem imela?

Jožefa. Nič.

Klara. Kako to?

Jožefa. Bi jih snedla.

Klara. Ti sladkoustnost, ti! Računiti res ne znate dosti. Pustimo zdaj to. Na vrsto pride prirodopis. Leona! Kako delimo živali?

Leona. Živali delimo prvič, . . . prvič v hudobne, ki tudi otroke jedo, n. pr. lev, tiger; drugič . . .

Ivana (seže vmes): v dobre, ki jih tudi mi jemo, n. pr. opice, krokodili.

Leona. . . . že vem, v take, ki pikajo in grizejo, n. pr. papige, komarji . . . (pokaže urno na součenko in zakliče:) tale pa tudi grize!

(Izza kulis se čuje ropot in šum. Prikažeta se dva zamorska otroka in Magdalena s šibo, ki jo vihti nad njima. Otroci se prestrašijo.)

Magdalena. Le čakaj! Ti cepec ti! Ti hudoben ti! Ti sraka tak! Jaz že pokazal! Ja, ja! Dober biti,

prijazen biti, tak biti. To je že dobro reči! (Otroka iščeta prestrašena zavetja: eden pod mizo, drugi pri sestri Klari.)

Klara. Bog nas varuj, kaj se je pa zgodilo?

Magdalena. Taki-le hudoben tak! Moral biti hud. Vso sladkor, vso riž, vso kruh — vso tukaj noter. (Pokaže na trebuha otrók.)

Klara. (Pogleda otroka, ki se ne upata ganiti.) Vidiš, Magdalena, to je tako. Ti bi morala otrokoma sama dati jesti; zakaj, napravila sta dolgo pot in prišla gotovo sestradana k nam. Vzela sta, ker sta bila čez mero lačna in zapazila jed v shrambi. Ni bilo prav, ker nista prosila; a za zdaj naj se jima prizanese, saj nista še nič poučena, kaj je prav in kaj ni prav. Zanaprej si pa zapomnita (se obrne proti otrokoma, Magdalena gre vun): nobene reči nikdar vzeti, če nista poprej prosila zanjo! (Prime otroka za roke.) Nič se ne bojta; jaz vama bom mati in oče in bom skrbela za vaju. Vidve pa glejta, da bosta pridni in ubogljivi. Vsi ti in drugi otročiči naj bodo pa vajine sestrice. Kajne, otroci? (Prikimajo.) Zdaj pa, deklice, pozdravite novo-došli tovarišici s kako lepo pesmico!

Otroci zapoje. (Po napevu: »Jaz pa pojdem na G.«)

Me bi z mucko se igrale,
z njo po šoli bi letale,
a je to hudó, hudó:
Magdalena ni za to.

(Med tem bi rada Magdalena sestri Klari nekaj povedala. Otroka se plaho ozirata nanjo. Sestra Klara ju varuje.)

Klara. (Po petju.) Kaj bi še rada?

Magdalena. Zunaj spet majhen punček; zna jokati.

Klara. Naj pride noter! Otroci, vi pa smete zdaj na vrt (Ostaneta samo novi siroti.)

IV. prizor.

(Magdalena porine deklico v sobo in odide.)

Klara. Kaj bi rada, deklica?

Thingha. O ljuba sestra. Hitro, hitro k nam, da ne bo prepozno! Moja stara mama gre v nebesa, pa bi rada poprej še s sestro Klaro govorila. Hitro, hitro, se mudi!

Klara. Tvoja stara mama bo torej umrla? Ali je krščena?

Thingha. O seveda!

Klara. Kje pa stanuješ? Kako ti je ime?

Thingha. Stanujem doli ob vznožju onega velikega hriba. Ime mi je Thingha.

Klara. Tam doli ne poznam nobenega odrastlega kristjana.

Thingha. Je krščena, je; saj sem jo jaz krstila.

Klara. (Smehljaje.) Saj menda ne znaš krstiti.

Thingha. O sestra, znam, dobro znam. Ko sem bila pri vas, sem gledala, kako je misijonar krščeval.

Klara. (Pokliče Magdaleno.) Magdalena! Nujno opravilo me kliče. Skrbi med tem za otroke na vrtu in tudi na tadva pazi, da ne bodo lačni. Preskrbi jim dovolj banán. (Odide s Thingho.)

Magdalena. (Sama zase.) Magdalen dober, prijazen, tak biti! Vse dobro narediti, pa ti otroci nikoli dovolj jesti. (Pokliče otroke.) Otroci, otroci! Danes banáne dosti jesti, pa ne vse. Nekaj pustiti, če ne... Na vrt! (Ostaneta samó novi dve siroti.)

V. prizor.

Magdalena (posadi boječča otroka na klop tako, da eden zdrsne dol. Nato govori sama sebi): Zdaj bo šola. Kako bom že naredil? . . . Že dobro . . . (Vzame dve skledici in žlici, ju potisne otrokoma v naročje, a ju takoj obrneta. Nato prinese večjo skodelo z rižem in vsuje riža v skodelici. Otroka hočeta kar z rokami jesti, a Magdalena ju ustavi rekoč:) Nič to! Čakati! Kadar jaz jedel bom, vidva jesti tudi; kakor jaz jedel bom, vidva jesti tudi! (Vsede se v sredo in se pripravlja nerodno, da já.) Tako! Zdaj: ena! (Vtakne žlico v riž.) Ti narediti! — Dve! (Nese žlico v usta. Otroka nerodno posnemata. Magdalena potrka z žlico po skledi, na kar se otroka zasmejita. Deklici tudi potrkata.)

Magdalena. Nič to! Ušesa vun! Boš! (Vtakne žlico v riž kakor prvič.) Ena, dve; ena, dve! (Magdalena zase:) Dobro to. Dober učitelj jaz. (Otrokoma:) Sama naprej jesti zdaj! (Kakor hitro se Magdalena obrne, jesta deklici po stari navadi z rokami. Magdalena gre k mizi in nekaj popravlja. Nato vzame velik nož in ga jame brusiti. Otroka, videč svetlo orodje, zavpijeta in pobegneta s klicem: meč, meč!) Na zdaj to! Viš! To dober biti, jaz nobenega odreti. To, to: v vratih nič ključa!

VI. prizor.

Magdalena (zagleda bolnico, ki prihaja ob bergli.) No, spet lepa; še s krevljo delo imeti!

1. bolnica. Ali sestra Klara ni doma?

Magdalena. Ni ga nič. Magdalen že sam opraviti.

1. bolnica. Hov, hov, kako boli!

Magdalena (gleda neokretno okrog noge ob stopalu). A tako! Že vem. Jaz vem pri patru. (Nato išče med steklenicami in zavojčki, potegne vun barvast papirček, pa ga pritisne resno bolnici na nos.) Vse vun, vse vun! Noga

kmalu dober. Nič tu ne proč dati. Tako! Tukaj čakati na klopí. (Medtem vstopi druga bolnica z obvezano glavo; prva odide.)

Magdalena. Tebi, kaj, zob bolan, tebi?

2. bolnica. O strašne bolečine! Prosim zob izdreti, drugače mi je znoreti. (Vsede se na klop, miži, odpre usta in vzdihuje.)

Magdalena. Zdaj nič čas. Že povedal, kdaj vpiti. (Preiskuje zobe; ko se dotakne bolnega, bolnica zastoka.) Aha, tukaj ta. (Nato vzame vrvico, ki je nanjo navezan velik zob, ga dene previdno bolnici v usta in se dela, kakor da s težavo ruje zob.) Že vun! Že tu! Pa urno k vodnjaku. (Vrže vrvico za njo.) Magdalena — oh truden! O jemnesta! Še ena tam! (Vstopi 3. bolnica z dežnikom in sopiha.)

3. bolnica. Nekaj dni imam tako hudo vročino (sopiha), kakor bi gorelo v meni.

Magdalena. Vročino? Ogenj notri v telo? Ogenj gasiti! Antonija, Antonija! (Bolnica sedi in sopiha.) Pihati, pihati, Antonija. Tako-le. (Bolnici:) Še ogenj? Še peče? Še bolan?

3. bolnica. Oh, peče, peče!

Magdalena (kliče): Tinka, Ivanka, Jožefa! (Deklice prihite.) Pihati, pihati! Tu ogenj! (Bolnici:) Že dobro?

3. bolnica. Peče, še peče!

Magdalena (kliče še druge, ki prihite in pihajo). Pihati! Pihati!

VII. prizor.

Klara (pride s Thingho). Kaj pa uganjate? Bog nas varuj! Ali ste vse znorele?

Magdalena. Ogenj, ogenj, gasiti, brž gasiti!

Klara. Kje je ogenj?

Magdalena. Tu ogenj, vročina, peče! (Pokaže na zbegano bolnico.)

Klara. Otroci, nehajte! No Magdalena, zdaj si jo pa zopet uganila! Ali ti že nisem rekla, da se z bolniki nimaš ukvarjati. (S police vzame steklenico in jo da bolnici.) Vzemi vsak večer in vsako jutro par kapljic, pa bo kmalu pojenjala vročina. (Nato jo prijazno odslovi.)

3. bolnica. O, kako ste dobri! Bog vam plačaj! (Odide.)

Klara (se vsede na stol). Otroci, danes sem bila priča lepe smrti. O, da bi bile ve videle, kako bogovdano se je preselila stara mati te-le deklice v boljše življenje! Ker naš gospod misijonar še ni prišel z misijonskega potovanja, sem pa jaz opravila molitve za umirajoče in obudila z umirajočo popolni kes. — Thingha pa bo zdaj ostala pri nas. Razveselite jo nekoliko in zapojte ji tisto lepo pesmico, ki jo znate. (Zapojo kako znano pesem. Potem zastor pade.)



Cvetinojirski :

Tesar Setejšek.

Na spomlad je bilo. Naš holm je bil ves kakor prerojen. Travniki so bili temnozeleni in sočni, črešnje odete v dišeč oblak cvetja. Bela, kristalnočista se je kačila s holma dol v dolino cesta. Ob njej so poganjali zvončki in vijolice in trobentice. Vinograd na bregu je vabil toplo in prijazno, breskve v njem so cvetele in pozdravljale popotnika s svojimi prekrasnimi, rožnonadahnjenimi cvetovi, ki so se pozibavali v rahli sapi. Pomlad je sladko sôpla vsepovsod; njene kipeče grudi so poljubljali s svetlimi, razkošnimi tokovi solnčni žarki.

Takrat sem imel sedem let; otrok, ki je pomlad njegova največja radost.

Vedno lepši dnevi so prihajali. Hiša, vrhu holma takó sama, je bila zdaj polna ljudi. Zelena, ljubka polkenca je imela naša hiša, streho slamnato, dimnik nizek in zelo prijazen. Odkod so hodili ravno tedaj ljudje k nam, nisem mogel dognati; menil sem, da jih je bila zvalila bržčas pomlad sama na naš solnčni holmec.

Pa nisem bil dolgo v dvomu. Prišel je čas, in kmalu sem zvedel, zakaj se oglašá pri nas toliko ljudi. Hodil je moj oče po sobi, roké na hrbtu prekrížane, glavo na prséh, in je govoril:

»Setejšek! Setejšek!«

Hodil je tudi zunaj po holmu, ob vinogradu, mimo cvetočih breskev, hodil je prek travnika do hiše in nazaj, postal je tuintam, dvignil glavo kvišku in važno izpregovoril:

»Samó Setejšek!... Samó Setejšek!«

Šel je pa tudi na polje pogledat in se je vrnil vsakokrat radostnih lic. Velikokrat sem ga tudi videl, kako je sedel vrhu vinograda na mehki travi in je ogledoval pod seboj košate trte.

»Brajd je še treba! Brajd!...« sem ga slišal preudarjati. In tistokrat sem si razvozljá uganke, ki me je do takrat tako mučila in mi težila srcé.

Še nekaj dni je minilo. Oče je še vedno hodil po holmu, okrog hiše pa okrog hleva, iskal z očmi in se vračal veselih korakov v sobo. Nekega večera je imel pa veliko opravka z raznimi papirji, ki so ležali pred njim v neredu na mizi. Končno je spravil vso ropotijo v kraj, si prižgal smotko in rekel materi:

»Drugí teden pride Setejšek!... Tam od vinograda pa do hleva bo napravil brajde... Lepó bo

to, kadar bo delo končano. Le glej, da bo ta čas kaj boljšega na mizi; zakaj Setejšek bo teden dni gotovo pri nas; prej ne bo z delom v kraju.«

Komaj sem čakal — seveda jaz! — drugega tedna. In rano zjutraj v ponedeljek je dospel Setejšek, tesar Setejšek, z njim pa mladi pomočnik Maks.

»Bomo takoj začeli z delom?« je vprašal očeta. Bil je mož trščate postave in je šepal nekoliko. Imel je veliko brado in dolge, navzdol viseče brke. Spoznal sem ga takoj, da je to eden izmed tistih, ki so se bili ponujali prejšnji teden očetu za delo.

Mati je prinesla obema kave in rženega kruha.

Zlato jutranje solnce se je mogočno dvignilo. Prvi žarki so blagodejno božali zemljo. Setejšek, Maks in oče so vstali in šli na delo. Kmalu je bil ves holm nastlan s hlodi; oče je izpregel konja in ju odpeljal nazaj v hlev.

Setejšek si je pa slekel telovnik in ga je položil na konec hloda. Že v jutru mu je curkoma lil s čela znoj.

»Hu, kakšna vročina!« — si je obrisal z rdečepikastim robcem znojna lica, šepal okrog hloda in se naglo ustavil.

»Maks! Maks!« je klical svojega pomagača. »Kje je pa moj tesáč?«

»T-t-tjuk- kaj!« je odgovoril jecljaje Maks. Jec-ljal je že od rojstva, to se pravi, od takrat, ko ga je bil udaril sosedov Janez s polenom po hrbtu, ker mu je bil izmaknil iz žepa škatlico užigalic. Ob tistem nesrečnem dnevu je imel Maks tri leta, od tistikrat dalje je pa gledal zelo plašno in je jec-ljal.

Setejšek je vzel tesáč v roke in ga je zavihtel nekajkrat po zraku. Nato ga je prislonil h kobilu, kjer je ležal en konec hloda. Šel je potem po lonec,

napolnjen z rdečo barvo, in je izvlekel iz njega v klobčič zvito vrvico. To vrvico, mokro od barve, je pritrdil h koncu hloda in jo razvijal počasi do drugega konca; tam jo je napeto prijel Maks. Pa je stopil Setejšek na sredo in je napeto, z barvo nama-zano vrvico síloma privzdignil pa jo zopet izpustil, da je udarila na hlod. To je parkrat ponovil, končno pa spravil vrvico v kraj in se vrnil s tesačem k hlotu, kjer so ostali sledovi vrvíce v obliki dolge, ravne, rdeče črte. Vsak od ene strani sta pričela zdaj tesati, Setejšek na levi, Maks na desni. Setejšek je imel trikrat večji tesač kakor Maks; zamahoval je ž njim neusmiljeno po rdeče-zaznamovani črti, obraz raz-paljen in ožgan od solnca.

»Tok! Tok! Tok!...«

Trdo in zamolklo so odmevali tisti udarci izpod Setejškovih rok. Maksov tesač je bil pa bolj nagel in je skakljajl kakor piščanec ob strani hloda:

»Tek! Tek! Tek!«

Solnce je pripekalo žarko, in Setejškov obraz je bil ves zalit z znojem. Pa tudi Maks se je potil. V topli solnčni kopeli so se bliskale nabrušene ostrine tesačev. Zabeléle so otesane strani hlodov. Setejškova pisana strajca se je lepo svetila nad modrim predpasnikom; razgaljeni vrat je poljubljalo vroče solnce.

Prišel je še oče in tudi on je pričel tesati. Tla so bila kmalu nastlana s trskami. Otroci smo jih spravljali v kuhinjo. Skozi do poldneva so peli in ječali tesači.

»Tok! Tok! Tok! — Tek! Tek! Tek!«

Zazvonilo je poldan. Tesači so utihnili. Setejšek si je obrisal potni obraz, Maks je pa vzdihnil:

»Ž-ž-žej-j-j-n sem!«

Tesarja sta posedla na trato. Oče je stopil v klet, mati je pa prinesla južino. —

Teden dni je še donél takó na našem holmu Setejškov tesač, dokler ni bilo naposled vse pripravljeno za brajdo.



J. E. Bogomil:

Velik bi bil rad.

Ali ni to čudno? Mi odrastli bi bili radi mladi, otroci bi bili pa radi stari kakor nas eden.

Uni dan sem sem stal pred šolo. Pa je pot prinesla mimo Krajanovega očeta. Spregovorila sva par besedi. »Oh, gospod,« je dejal mož, »ko bi mogel jaz še enkrat hoditi v tole hišo! Takrat sem bil srečen, pa nisem vedel, da sem.«

In prav tistega dne sem šel mimo Košnikove hiše. Štirje otroci so se igrali pred hišo. »Kje pa je peti, kje je Jožek?« sem vprašal. »Morda se uči?«

»Bolan je.«

»Kaj pa mu je?«

»Glava ga boli. Kadil je.«

»Kadil je! Zakaj pa? Kdo mu je dal?«

Pa mi začne pripovedovati Milka: »Igrali smo se. Jožek je bil za ata, jaz sem bila pa za mamo, Tonček in Anica sta bila pa hlapec in dekla. Jožek je že večkrat videl, kako naš Janez pa sosedov Nace kadita. To mu je bilo všeč. Skrivaj je včeraj vzel Janezu konec cigare, danes jo je pa prižgal, ko je bil za ata, in ker smo bili sami doma. Pa ga je



Velik bi bil rad.

brž začela boleti glava. Peljala sem ga v hišo. Sedaj pa leži v postelji, pa joka.

Stopil sem k njemu v hišo. Okrog postelje je bila cela povodenj. Jožek je ležal; ves bled je bil in prepaden.

Dal Bog, da ga ta izkušnja izmodri! Še za odrastle je kajenje grdo in škodljivo, veliko bolj pa še za take, ki bi bili prezgodaj radi veliki.



Taras Vaziljev:

Na véliki petek.

O Rešenik, svetá gospod,
ti dal za nas si kri življenja,
da rešiš grešni zemski rod
na večne čase pogubljenja.

O, nehvaležnežev drhal
se tebi je približala,
da te potrla je do tâl,
da te je v prah ponižala.

In trnjev venec na glavó
častito ti dejala je
in v zlobnosti se pred tebé
smejala in režala je.

O Rešenik, svetá gospod,
ti pil iz kupe si bridkosti,
da bi zato človeški rod
povabil enkrat v večne gosti.





Dopisi.

Iz Trbovelj-Vód. Kakor se spomladi vse stvarstvo veseli novega življenja, tako smo se tudi me vzradovale novega življenja, ko nas je dne 8. dec. 1919 Marija sprejela v svoj »Vrtec«. Praznik Brezmadežne se obhaja pozimi, a nam se je zdelo, da smo sredi cvetoče pomladi. Pomlad je bila Marija, pomladanske cvetice pa me, ki smo postale Marijine hčerke.

Z velikim veseljem smo se pripravljale na sprejem v »Marijin Vrtec«. Triintrideset deklic vodenske šole nas je bilo, ki smo klečale na dan sprejema v cerkvi pred oltarjem. Najprej smo zapele lepo pesem Mariji v pozdrav. Zdelo se nam je, da Brezmadežna z oltarja s posebno ljubeznijo gleda na nas, svoje izvoljenke. Prečastiti gospod katehet, naš voditelj, nam je v lepem govoru pojasnil, kolika sreča in milost je, če kdo postane Marijin otrok. Po govoru se je vršil sprejem. Za vedno smo objubile Mariji zvestobo, nato pa sprejele častni znak Marijinega otroka — svetinjo. Vsaka je dobila tudi lepo podobico Brezmadežne.

Prositi hočemo Marijo, naj ostane njena podoba vedno v našem srcu. Prosile bomo pa tudi, da bi nebeška vrtnarica še veliko deklic poklicala v svoj »Vrtec«, da bi tudi one uživale tisto srečo, kakor jo uživamo me.

Cvetka Marijinega Vrtca iz Trbovelj.

Sv. Križ pri Litiji. Še nikoli se ni naša župnija imenovala v »Angelčku«. Danes bo to prvič. Nič ne

de, saj nismo slavohlepni. — Do druge nedelje v lanskem majniku pri nas nismo imeli Marijinega Vrta. To nedeljo pa so nas sprejeli gospod kaplan 172 učencev in učenk v »Vrtec«. Lepo število! A bilo bi lahko še večje, ko bi se ne bili nekateri ustrašili tiste točke v pravilih »Vrta«, ki pravi: »Ne pij opojnih pijač!« A hvala Bogu, strahopetcev je bilo le par. Kako lepo je bilo pri sprejemu, o tem bi lahko napisali veliko. — Dne 29. junija, t. j. na dan, ko je bilo pri nas prvo sveto obhajilo, pa se je naše število pomnožilo še za 56. Sedaj nas je v »Vrtcu« 123. Dve deklici sta bili izključeni, ker se na dan sv. birmenista prav vedli. Tri druge pa, ker so opustile nedeljsko sveto mašo in šle drugam. Imeli smo že tudi dva sestanka in eno tombolo, od katere dohodke porabimo za naročitev »Angelčka«. Dne 20. julija pa smo šli k Materi božji na Zaplaz. Bilo nas je 180 otrok in veliko odrastlih. Imeli smo v cerkvi pete litanije in nato zunaj na trati svoje veselje. Nastopili so deklamatorji in kovači in mesarji ter čevljarški vajenci. Bilo je prav zabavno. H koncu smo šli z gospodičnami učiteljicami do studenčka, kjer smo se malo poigrali. Vrnili smo se v cerkev in se zahvalili Materi božji s petjem in par očenaši, pa smo odrinili proti domu. — Še to-le naj povem v hvalo in čast našim junakom. Sveto birmo smo imeli. Birmancev nas je bilo 204 in glej: na dan sv. birmenice se je čez 180 birmancev zdržalo vsake opojne pijače. Ostali so jo pa le pokusili — več ne, kakor so jih starši ali botri prisilili. Žalostni so bili potem, ker zato niso dobili podobic.

Iz Poljan. Dne 24. avgusta je imel naš »Marijin Vrtec« izlet v sosedno faro Javorje. Ob pol dveh smo se zvrstili pred župniščem. Okrog 100 nas je bilo. Veselo smo korakali proti Javorjem, čeprav nam je bilo zelo vroče. Tam smo imeli shod in litanije, nato so nas pa gospod voditelj pogostili z mlekom, kavo in čajem. Nato smo se veselo pevajoč vrnili domov s krasnega izleta.

Ciril in Metod K.

Iz Sv. Eme pri Pristavi. Tudi mi smo tako srečni, da lahko častimo našo preljubljeno Mater Marijo. Toda naš »Vrtec« je še zelo majhen in komaj zasajen. Šteje nas 14 rožic. Nekaj tednov prej so nas začeli častiti gospod voditelj pripravljati na sprejem. Od tistega časa smo vednobolj hrepeneli po tistem težkopričakovanem dnevu. Vendar je končno prišel dan sprejema, nedelja dné 27. aprila 1919. Nikoli še nismo bili tako srečni kakor takrat. Sprejeli so nas častiti gospod kaplan. Slovesen sprejem je bil po večernicah. Najprvo so imeli voditelj zelo lep govor. Gorko so nam priporočili, da moramo biti res pridni Marijini otroci; naša ljuba Gospa ljubi le dobre otročiče. Ohraniti moramo sveto čistost, skrbeti za druge najlepše čednosti. Mariji moramo biti podobni. Marijo moramo bolj ljubiti kakor vsako drugo stvar na svetu. Najlepša cvetka za nas je dehteča vijolica. Ona se skriva pod košatim grmom tako, da jo človek komaj najde. Tej nežni, skromni cvetki moremo biti tudi mi podobni. Ponižnost je najpotrebnejša čednost!

Obljubili smo, da se bomo v cerkvi lepo vedli, doma pa starše ubogali pa vsak mesec prejekali svete zakramente. Tako bomo skrbno rvali plevel napak. Pred in po shodu bomo vsakrat molili: »O Gospa moja!« Tako iskreno pa še nismo molili te molitvice kakor tisti dan. Truditi se moramo zdaj, da ne bomo Marije s kakim grehom razžalili!

Marijina hčerka.

Iz Sv. Križa pri Kostanjevici. Za Veliko noč lani smo imeli igro s petjem in deklamacijami. Igrali smo »Dimnikarček«, »Zaviti darovi« in »Darežljivi otroci«. Denarja smo dobili čez sto kron. Zanje smo kupili lep Marijin kip. Marija je pri nas vedno lepo okrašena. Pozimi smo jo krasili s papirnatimi cveticami, sedaj jo pa krasimo s svežimi. Zraven si pa tudi prizadevamo za lepo življenje in za pogosto prejemanje svetih zakramentov. To je pa Mariji gotovo še bolj všeč kot dišeče cvetice.

Šmarnic smo se pridno udeleževali. Vsak večer po šmarnicah smo pa zapeli kako lepo pesmico. Sedaj

se zopet pripravlja več deklic in dečkov, da bodo sprejeti v »Marijin Vrtec«.

»Váruj ‚Vrtec‘, Mati mila,
vetko mlado, rahlo to,
v varstvu tv jem da razvila
se čimdalje lepše bo.
Tebi v slavo naj cvetè,
tebi v čast razširja se !«

Mar jina hčerka.

Zakaj sem postal „Mladi junak“.

(Konec.)

6.

Zato sem postal »Mladi junak«, ker opojne pijače niso za otroke. Alkohol vpliva slabo na razum in na spomin. Zato se tisti otroci, ki pijejo opojne pijače, težje uče. Kdor se že kot šolar navadi alkohola, je nevarno, da postane pozneje pijanec. Tega si pa jaz nikakor ne želim. Kajti pijan človek napravi marsikaj nerodnega, česar bi trezen nikoli ne storil. Žalostno je, gledati pijanega človeka; včasih pa smešno. Govori in mrmra kar tjavendan. Opoteka se tako, kot da nima nobene kosti v nogah. Žal, da je veliko takih pijancev po naši domovini. Mi pa pijmo vodo in mleko, da ne bomo v zasmeh sebi in drugim.

Janovskij Milan, učenec IV. razreda.

7.

Noben človek mi ni tako pristuden kakor ravno pijanec. Vsakokrat, kadar pride mimo mene kak tak izgubljenec, me je kar strah, da sam ne vem, zakaj. A ne samo zato sem postal »Mladi junak«, ampak zaradi tega, da se že v mladosti ne navadim alkohola. Če se ga sedaj privadam, v starosti ne bom mogel biti brez njega. Saj pravi pregovor: Stara navada — železna srajca. Ha, sem si mislil, če so drugi

tako neumni, da si z vinom in žganjem kvarijo zdravje, jaz pa ne bom. Imel sem srečo, da sem prišel na Rakovnik. Tu so ustanovili družbo »Mladih junakov«. Vpisal sem se vanjo in se odpovedal za eno leto vsem opojnim pijačam. In glejte, že med velikonočnimi počitnicami sem imel mnogo izkušnjav. Dražili so me in silili vame s pijačo, češ: Še deklice ga pijejo; kakšen fant si pa vendar? A ostal sem možbeseda in upam, da tudi vnaprej ostanem zvest svojí obljudi.

Cibic Boris, učenec V. razreda.

8.

Iz mnogih resničnih dogodb sem spoznal, da je alkohol res škodljiv vsakemu človeku, posebno pa mladini. Zato ima mnogo koristi, kdor se vpiše med »Mlade junake«. Ne navadi se niti kajenja, niti pijančevanja. Tu imam tudi priložnost, da se vadim v zatajevanju. Če so drugi, veliki možje, premagali sami sebe, zakaj bi se še jaz ne? Kot »Mladi junak« bom dajal tovarišem dober zgled in pridobival družbi novih junakov. Želim tudi zadostiti ljubemu Jezusu za grehe, s katerimi ga žalijo pijanci.

Šaruga Matija, učenec IV. razreda.

9.

Mnogo ljudi trdi, da jih alkoholne pijače poživijo in okrepcajo za delo. Tega mnenja sem bil tudi jaz. Začel sem piti, da bi bil močnejši. A zgodilo se je narobe. Kmalu mi je postalo slabo, glava me je bolela, in hitro sem spoznal, kako goljufiv je alkohol. Zato sem mu dal slovo za vselej in se vpisal med »Mlade junake«. Namesto opojnin pijem vodo in mleko. Pijanega človeka vidim zelo nerad; saj skoraj ne spada med ljudi. Rajši bi bil pošten cestni pometač kakor pa pijanec.

Kolednik Ferdinand, učenec V. razreda.



Marica :

Besedna uganika.

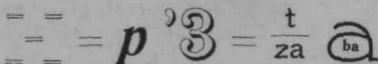
| | | | | | |
|---|---|---|---|---|-------------------|
| | a | | | | soglasnik |
| | a | a | a | | sladka jed |
| a | a | a | č | d | gozdna žival |
| d | e | e | e | i | reka v Bosni |
| | j | k | k | | važen del glave |
| | | k | | | samoglasnik |
| | l | m | m | | žensko krstno ime |
| n | n | n | n | o | znak višje časti |
| o | o | r | r | v | domača žival |

Besede je zložiti tako, da se bere po sredi dol ime velikega praznika.

Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.

J. E. B.

Rebus.



Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.

Opomba: Rešitev posetnice in rebusa iz 1.—2. številke ter imena rešilcev objavi majnikova številka, ker smo morali s tem zvezkom pohiteti.

»Angelček« stane 3 krone na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma«.
 Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik
 Tomažič. — Za upravnštvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani,
 Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.